

Martinus Schildt.

„GROENTENWINKEL”

NAAR EEN SCHILDERIJ

van weelde. Slechts enkele oude stoelen en een houten tafel vormen er het huisraad.

En toch verkoopt Schildt geregeld.

Hoewel nog jong, mag hij zich reeds nu verheugen in een naam.

Te Rotterdam, den 29^{en} Aug. 1867, geboren, ging Martinus Schildt, toen hij een jaar of dertien was, bij een steendrukker in de leer.

Het vak kon hem maar matig bevallen, vandaar dat hij na een halfjaar de lithografie eraan gaf, om bij den bekenden Rotterdamschen kunstlakker Nooijen te probeeren of hij hier iets worden kon.

De heer Nooijen, die veel artistiek gevoel had, had ook veel plezier in jongelui die van teekenen hielden. Ontdekte hij er zoo een, dan wakkerde hij hunne kunst-aspiraties aan o. a. door ze naar de teeken-akademie te zenden. En zoo was hij dus verheugd, toen Schildt zich bij hem aanmeldde terwijl hij deze school reeds bezocht.

Schildt zou dus kunstlakker worden.

Intusschen besteedde hij zijn vrije uren en den Zondag aan zijn lievelingsstudie: het

teekenen, en langzamerhand begon hij ook te schilderen en te boetseeren.

Met eenige vrienden, van wie thans echter behalve Schildt, niemand in de schilderswereld bekend is, huurde hij een bescheiden atelier — boven de oude bakkerij „Het Lammetje”, aan den hoek van de Binnenrotte en het Achterkerk — en hier schilderde hij naar hartelust, en boetseerde er tevens met blijkbaar succes: hij behaalde aan de akademie de zilveren medaille ervoor (hij is leerling van Miedema; voor teekenen heeft hij veel te danken aan Maasdijk), tegelijk met een dergelijk eere-metaal voor naaktteekenen.

Maar ondertusschen was de gedachte bij hem opgekomen, om eens meê te dingen naar de Koninklijke subsidie, die jaarlijks aan jonge artiesten, namens H. M. de Koningin, door eene commissie wordt uitgereikt. Een mensch kon nooit weten . . .

Hij zond dus een vijftal werken in: een *Landschap*, een *Naaktstudie*, een *Studiekop* enz. — en de Commissie zond hem een schrijven terug, waarin zij hem meêdeelde,